

MARY HIGGINS CLARK

T'estic vigilant

Què sabem realment
de la gent en qui confiem?

edicions

62

MARY HIGGINS CLARK

T'estic vigilant

Traducció de Núria Parés Sellarès

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *I've got my eyes on you*
© 2018 by Nora Durkin Entreprises, Inc.
All rights reserved. Published by arrangement
with the original publisher Simon & Schuster Inc.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment
d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: gener del 2019

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: gama, sl

DIPÒSIT LEGAL: B. 28.181-2018
ISBN: 978-84-297-7745-1

En Jamie era a l'habitació, a la segona planta de la petita casa d'estil Cape Cod de la seva mare a Saddle River, Nova Jersey, quan la seva vida va canviar.

Havia estat una estona mirant per la finestra per observar el jardí del darrere de la Kerry Dowling. Havia organitzat una festa i en Jamie estava enfadat perquè no l'hi havia convidat. Quan anaven a l'institut, sempre es mostrava amable amb ell, tot i que ell estava a les aules especials. Però la mare li havia explicat que segurament era una festa només per als companys de classe de la Kerry, que la setmana següent ja marxarien cap a la universitat. En Jamie s'havia graduat de secundària dos anys enrere, i ara treballava reposant les prestatgeries de l'Acme, el supermercat local.

En Jamie no li va dir a la mare que si els joves de la festa decidien banyar-se a la piscina de la Kerry, se n'aniria a nedar amb ells. Sabia que la mare s'enfadaria si ho feia. Però la Kerry sempre el convidava a banyar-se a la piscina quan ella nedava. Va observar-los per la finestra de l'habitació fins que tots els convidats van tornar cap a casa i la Kerry es va quedar sola al jardí, netejant.

Va mirar el final de la pel·lícula que tenia posada. Llavors va decidir anar a ajudar la Kerry, tot i que sabia que la mare no ho voldria.

Va baixar a baix, on la mare mirava les notícies de les onze, i va passar sigilosament per darrere de la bardissa que separava el seu petit jardí del de la Kerry.

Però llavors va veure que algú entrava al jardí des del bosc. Va agafar una cosa d'una cadira i es va acostar a la Kerry per darrere, li va clavar un cop al cap i la va empènyer fins a la piscina. Després va llençar aquella cosa ben lluny.

Se suposa que no pots pegar a la gent ni tirar-la a la piscina, va pensar en Jamie. Aquest home s'hauria de disculpar, o el castigaran. Si la Kerry està nedant, jo em puc anar a banyar amb ella, es va dir a si mateix.

L'home no es va tirar a la piscina. Va marxar corrent del jardí cap al bosc. No va entrar a la casa. Simplement va fugir.

En Jamie va córrer cap a la piscina. Es va entrebancar amb alguna cosa que hi havia a terra. Era un pal de golf. El va recollir, se'l va endur cap a la piscina i el va deixar en una de les cadires.

Llavors va dir:

—Kerry, soc en Jamie. Vinc a banyar-me.

Però la noia no li va respondre. Va començar a baixar les escales de la piscina. L'aigua es veia bruta. Va pensar que potser a algú se li havia vessat alguna cosa. Però quan va notar l'aigua a les vambes noves, amarant-li els pantalons fins als genolls, es va aturar. La Kerry sempre li deia que podia anar a nedar amb ella,

però sabia que la mare s'enfadaria si es mullava les vambes noves. La Kerry surava a la superfície de l'aigua. Va allargar un braç, li va tocar l'espatlla i va dir:

—Kerry, desperta't. —Però la Kerry es va allunyar surant, fins a l'altre extrem de la piscina. Llavors en Jamie va tornar a casa.

A la televisió encara feien les notícies, de manera que la mare no el va veure quan va passar d'esquitllentes cap a dalt i es va ficar al llit. Sabia que tenia les vambes, els mitjons i els pantalons xops, de manera que ho va amagar tot a l'armari. Potser amb una mica de sort s'eixugaria abans que la mare ho trobés.

Mentre agafava el son, es va preguntar si la Kerry s'estava divertint, a la piscina.

Era més de mitjanit quan la Marge Chapman es va despertar i es va adonar que s'havia quedat adormida mentre mirava les notícies. Es va incorporar a poc a poc, els genolls artrítics li van cruixir mentre s'aixecava de la seva butaca gran i còmoda. En Jamie havia nascut quan ella tenia quaranta-cinc anys, i va ser llavors quan es va començar a engreixar. He de perdre onze quilos, va pensar, encara que només sigui per deixar descansar una mica aquests pobres genolls.

Va apagar els llums de la sala d'estar, va pujar a dalt i va treure el cap a l'habitació d'en Jamie abans d'anar a dormir. Tenia el llum apagat i li sentia la respiració pausada, o sigui que sabia que estava dormint.

Esperava que no s'hagués disgustat gaire perquè no l'havien convidat a la festa, però poca cosa podia fer, ella, per protegir-lo de les decepcions.

Diumenge a tres quarts d'onze del matí, l'Steve i la Fran Dowling travessaven el pont George Washington en direcció a casa seva, a Saddle River, Nova Jersey, en silenci. Tots dos estaven cansats d'un llarg dissabte. Uns amics de Wellesley, Massachusetts, els havien convidat a un torneig de golf de vint-i-set forats. S'hi havien quedat a passar la nit, i aquest matí s'havien llevat d'hora per anar a buscar la seva filla de vint-i-vuit anys, l'Aline, a l'aeroport Kennedy i dur-la cap a casa. Llevat de les breus visites ocasionals, feia tres anys que vivia a l'estranger.

Després de la felicitat retrobada a l'aeroport, l'Aline va pujar al seient del darrere del SUV i va quedar adormida de seguida a causa del jet-lag. La Fran va sospirar, reprimint-se un badall.

—Llevar-me tan d'hora dos dies seguits em fa recordar l'edat que tinc.

L'Steve va somriure. Era tres mesos més jove que la seva dona, o sigui que ella sempre era la primera d'arribar a les fites dels aniversaris, en aquest cas cinquanta-cinc, poc abans que el seu marit.

—No sé si la Kerry estarà desperta quan arribem a casa —va dir la Fran, gairebé com si pensés en veu alta.

—Segur que serà a l'entrada esperant per rebre la seva germana —va contestar l'Steve, amb un somriure a la veu.

La Fran tenia el mòbil a l'orella i va sentir com la trucada se li desviava de nou a la bústia de veu de la Kerry.

—La nostra bella dorment encara és al país dels somnis —va anunciar, amb una rialleta.

L'Steve va riure. Ell i la Fran eren poc dormilegues. Les seves dues filles eren tot el contrari.

Quinze minuts després aparcaven al camí d'entrada i van despertar l'Aline. Encara mig adormida, va entrar a casa darrere d'ells.

—Déu del cel! —va exclamar la Fran, fent una llambregada a la casa, normalment neta i endreçada. Hi havia gots de plàstic buits i llaunes de cervesa a la tauleta de centre i per tota la sala d'estar. Va entrar a la cuina i va trobar una ampolla de vodka buida a l'aigüera, al costat d'unes capsos de pizza també buides.

Ara del tot desperta, l'Aline es va adonar de seguida que els seus pares estaven disgustats i furiosos. Compartia els seus sentiments. Amb deu anys més que la seva germana, va tenir la sensació immediata que alguna cosa anava molt malament. Si la Kerry feia una festa, per què no tenia el seny de netejar-ho tot després?, es va preguntar l'Aline. Que potser havia begut massa i s'havia quedat inconscient?

L'Aline va sentir que el pare i la mare pujaven corrents cap a dalt mentre cridaven la Kerry. Van tornar a baixar immediatament.

—La Kerry no hi és —va dir la Fran, ara amb veu d'amoïnada—. I sigui on sigui, no s'ha endut el mòbil. El té a sobre la taula. On deu ser? —La cara de la Fran s'anava tornant pàl·lida—. Potser es trobava malament i algú se la va endur a casa seva, o...

L'Steve la va interrompre.

—A veure, primer de tot truquem als seus amics. Segur que algun sabrà on és.

—La llista de l'equip de lacrosse amb els números de telèfon és al calaix de la cuina —va dir la Fran, mentre començava a córrer passadís avall. Els millors amics de la Kerry eren de l'equip.

Sisplau, que sigui a casa de la Nancy o la Sinead, va pensar l'Aline. Devia estar molt malament per descuidar-se el mòbil aquí. Si més no jo em posaré a ordenar una mica tot això. Va anar cap a la cuina. La mare estava començant a marcar mentre el pare li dictava un número de telèfon. L'Aline va agafar una bossa d'escombraries grossa de l'armari.

Va decidir anar a mirar si hi havia deixalles al porxo, al jardí o a la zona de la piscina, i es va dirigir de dret cap allà.

El que va veure al porxo la va sobresaltar. Una bossa d'escombraries mig plena en una de les cadires. Quan va mirar a dintre, va veure que estava plena de plats de paper bruts, una capsa de pizza i gots de plàstic.

Era evident que la Kerry havia començat a netejar. Però per què havia parat?

Dubtant de si anar a dir als seus pares el que havia trobat o simplement deixar que continuessin trucant,

l'Aline va baixar els quatre esglaons del jardí i va anar cap a la piscina. L'havien tingut oberta tot l'estiu i ja tenia ganes de relaxar-s'hi uns dies amb la Kerry, abans que la seva germana se n'anés a la universitat i ella comencés a la seva nova feina com a assessora acadèmica a l'institut Saddle River.

El *putter* que els seus pares feien servir per practicar estava tirat a sobre d'una gandula a la vora de la piscina.

L'Alice s'hi va acostar per recollir-lo i va quedar horroritzada. La seva germana era al fons de la piscina, completament vestida i absolutament immòbil.